

Un strop din mângâieri

Mihail Janto

Mă pierd ades pe drumul cu noroi,
ducându-mă cu gândul la părinți,
cu sufletul plecat și ochii goi,
aș vrea să știu că au ajuns la sfinți.

E drumul gol, dar l-am umplut cu dor,
rugându-i să mă țină iar de mână,
să-mi țină cald pământu-n palma lor,
din lacrimi le-am făcut și o fântână.

Strângând în suflet timp și remușcări,
am învățat să trec prin umbra morții,
le-am pus deja atâtea lumânări,
ca să le fac lumină-n fața porții.

Dar am găsit un strop din mângâieri,
ținând în mână țărâna curată,
și simt în depărtări apropiere,,
știind c-aveam o mamă și un tată...

Autor, Mihail Janto